

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

24 martie 2011 *

În cauza T-36/10,

Internationaler Hilfsfonds eV, cu sediul în Rosbach (Germania), reprezentată inițial de H. Kaltenecker, ulterior de R. Böhm și în final de H. Kaltenecker, avocați,

reclamantă,

susținută de

Regatul Danemarcei, reprezentat inițial de doamnele B. Weis Fogh și V. Pasternak Jørgensen, ulterior de doamna Pasternak Jørgensen și de domnii C. Vang și S. Juul Jørgensen, în calitate de agenți,

intervenient,

* Limba de procedură: germana.

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de doamna P. Costa de Oliveira și de domnul T. Scharf, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a deciziilor Comisiei din 9 octombrie 2009 și din 1 decembrie 2009 prin care se refuză Internationaler Hilfsfonds accesul complet la dosarul privind contractul LIEN 97-2011,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová, președinte, K. Jürimäe (raportor) și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Cadrul juridic

- 1 Articolul 7 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 1/vol. 03, p. 76) prevede:

„(1) Cererile de acces la documente se soluționează cu promptitudine [...]

(2) În cazul respingerii în tot sau în parte a cererii, solicitantul poate adresa, în termen de 15 zile lucrătoare de la primirea răspunsului din partea instituției, o cerere de confirmare prin care solicită ca instituția să-și revizuiască poziția.”

- 2 Potrivit articolului 8 din regulament, intitulat „Soluționarea cererilor de confirmare”:

„(1) Cererile de confirmare se soluționează cu promptitudine. În termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii, instituția fie permite accesul la documentul so-

licitat și îl furnizează în același termen, în conformitate cu articolul 10, fie comunică, în scris, motivele respingerii în tot sau în parte a cererii. În cazul unei respingeri în tot sau în parte a cererii, instituția informează solicitantul cu privire la căile de atac de care dispune, și anume introducerea unei acțiuni în justiție împotriva instituției și/sau formularea unei plângeri adresate Ombudsmanului, în conformitate cu condițiile prevăzute la articolele [263 TFUE] și [228 TFUE].

(2) În mod excepțional, de exemplu în cazul în care cererea se referă la un document foarte lung sau la un număr foarte mare de documente, termenul prevăzut la alineatul (1) poate fi prelungit cu 15 zile lucrătoare, cu condiția informării prealabile a solicitantului și a motivării amănunțite.

(3) Lipsa unui răspuns din partea instituției în termenul stabilit se consideră răspuns negativ și dă dreptul solicitantului să introducă o acțiune în justiție împotriva instituției și/sau să formuleze o plângere adresată Ombudsmanului, în conformitate cu dispozițiile aplicabile din Tratatul [FUE].”

Situația de fapt

- 3 Reclamanta, Internationaler Hilfsfonds eV, este o organizație neguvernamentală de drept german care își desfășoară activitatea în domeniul ajutorului umanitar. La 28 aprilie 1998, aceasta a semnat cu Comisia Comunităților Europene contractul LIEN 97-2011 (denumit în continuare „contractul”), în vederea cofinanțării unui program de ajutor medical pe care îl organiza în Kazahstan.

- 4 La 1 octombrie 1999, Comisia a reziliat unilateral contractul menționat și, la 6 august 2001, în urma acestei rezilieri, a informat reclamanta cu privire la decizia sa de a recupera o anumită sumă plătită acesteia în cadrul executării contractului.
- 5 La 9 martie 2002, reclamanta a prezentat Comisiei o cerere prin care se solicita accesul la documentele referitoare la contract. Întrucât această cerere a fost acceptată în parte, prin scrisoarea din 11 iulie 2002, adresată președintelui Comisiei, reclamanta a solicitat un acces complet la documentele referitoare la contract. Întrucât această cerere nu a fost pe deplin acceptată, reclamanta a sesizat Ombudsmanul European cu o plângere, cu numărul 1874/2003/GG, prin care critica refuzul Comisiei de a-i acorda un acces complet la documentele referitoare la contract.
- 6 În urma unui proiect de recomandare din 15 iulie 2004 adresat de Ombudsman Comisiei și a unui aviz detaliat adresat de Comisie Ombudsmanului la 12 și la 21 octombrie 2004, Ombudsmanul, la 14 decembrie 2004, a adoptat o decizie definitivă în care a constatat, prin intermediul unui comentariu critic, că neprezentarea de către Comisie a unor motive valabile care să poată justifica refuzul său de a acorda reclamantei accesul la mai multe documente referitoare la contract constituie un caz de administrare defectuoasă.
- 7 La 22 decembrie 2004, întemeindu-se pe concluziile deciziei definitive a Ombudsmanului din 14 decembrie 2004, reclamanta a adresat președintelui Comisiei o nouă cerere de acces complet la documentele referitoare la contract. Prin scrisoarea din 14 februarie 2005, Comisia a răspuns la această cerere și, astfel, a decis să nu pună la dispoziția reclamantei alte documente decât cele la care îi fusese deja acordat accesul.

- 8 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 11 aprilie 2005, reclamata a formulat o acțiune în anulare împotriva deciziei Comisiei din 14 februarie 2005, acțiune care a fost înregistrată cu numărul de cauză T-141/05. În urma excepției de inadmisibilitate ridicate de Comisie în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, acesta din urmă, prin Hotărârea din 5 iunie 2008, *Internationaler Hilfsfonds/Comisia* (T-141/05, nepublicată în Repertoriu), a respins ca inadmisibilă acțiunea reclamantei.
- 9 În urma unui recurs incident formulat de reclamantă în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, Curtea, prin Hotărârea din 26 ianuarie 2010, *Internationaler Hilfsfonds/Comisia* (C-362/08 P, Rep., p. I-669), a anulat Hotărârea din 5 iunie 2008, *Internationaler Hilfsfonds/Comisia*, citată anterior, a respins excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie la Tribunal și a trimis cauza la acesta din urmă pentru a se pronunța asupra concluziilor reclamantei având ca obiect anularea deciziei Comisiei din 14 februarie 2005 prin care i se refuza accesul la documentele în discuție. Cauza trimisă la Tribunal, al cărei număr este în prezent T-141/05 RENV, se află pe rol în acest moment.
- 10 Prin scrisorile din 28 și din 31 august 2009, reclamanta a formulat o nouă cerere de acces complet la documentele referitoare la contract.
- 11 Prin scrisoarea din 9 octombrie 2009, Comisia a răspuns la această nouă cerere de acces complet la documentele referitoare la contract precizând că, având în vedere timpul scurs de la decizia sa privind cererea de acces complet la documentele dosarului formulată de reclamantă la 22 decembrie 2004 și care face obiectul acțiunii din cauza T-141/05, efectuase o nouă examinare a fiecărui document care nu fusese comunicat din dosarul respectiv și că, la finalul acestei examinări, decisese să acorde reclamantei un acces mai larg la respectivele documente, însă nu un acces complet.

- 12 Prin scrisoarea din 15 octombrie 2009, înregistrată la Comisie la 19 octombrie 2009, reclamanta a formulat o cerere prin care invita Comisia să reexamineze răspunsul din 9 octombrie 2009 la noua sa cerere de acces complet la documentele referitoare la contract și care este cuprinsă în scrisorile sale din 28 și din 31 august 2009.
- 13 La 10 noiembrie 2009, Comisia a prelungit termenul prevăzut pentru a răspunde la cererea reclamantei din 15 octombrie 2009, astfel încât termenul acordat pentru răspuns expira la 1 decembrie 2009.
- 14 Prin scrisoarea din 1 decembrie 2009, primită de reclamantă la 2 decembrie 2009, Comisia a indicat mai întâi că, în măsura în care cererea reclamantei din 15 octombrie 2009 necesită o examinare detaliată a numeroaselor documente relevante, iar discuțiile cu celelalte servicii nu erau încheiate încă, nu se afla din păcate în situația de a putea răspunde în mod definitiv. Ulterior, Comisia a adăugat cele ce urmează:

„Conform articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul [...] nr. 1049/2001, aveți dreptul de a sesiza [Tribunalul] sau Ombudsmanul. Scrisoarea de răspuns este însă aproape gata, astfel încât puteți conta pe un răspuns detaliat al Comisiei în scurt timp. [...] Decizia vă va fi comunicată cât de repede posibil. [...]”

Procedura și concluziile părților

- 15 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 1 februarie 2010, reclamanta a introdus prezenta acțiune împotriva deciziilor Comisiei cuprinse, pe de o parte, în scrisoarea din 9 octombrie 2009 și, pe de altă parte, în scrisoarea din 1 decembrie 2009.

- 16 La 5 mai 2010, Comisia a depus la grefa Tribunalului un memoriu în apărare care cuprindea și o cerere de nepronunțare asupra fondului și o cerere pentru o măsură de organizare a procedurii.
- 17 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 20 iulie 2010, reclamanta, conform dispozițiilor articolului 48 din Regulamentul de procedură, a invocat motive noi, prin care urmărea să integreze în argumentarea sa în vederea soluționării prezentei acțiuni argumente pretins asemănătoare celor admise de Tribunal în Hotărârea din 7 iulie 2010, Agrofert Holding/Comisia (T-111/07, nepublicată în Repertoriu).
- 18 Prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 24 august 2010, a fost admisă cererea de intervenție în susținerea concluziilor reclamantei formulată de Regatul Danemarcei.
- 19 În urma unei solicitări de informații din partea Tribunalului, prin care părțile la procedură erau invitate să îi comunice eventuale observații sau eventualele consecințe pe care le deduc din motivele și din dispozitivul Hotărârii Tribunalului din 19 ianuarie 2010, Co-Frutta/Comisia (T-355/04 și T-446/04, Rec., p. II-1), în ceea ce privește interesul reclamantei de a exercita acțiunea în urma adoptării deciziei din 29 aprilie 2010 și a introducerii acțiunii în cauza T-300/10, părțile respective au trimis răspunsurile în termenul acordat.
- 20 În răspunsul formulat prin scrisoarea din 14 octombrie 2010, reclamanta susține că păstrează un interes de a exercita acțiunea în prezenta cauză și că, presupunând că Tribunalul decide altfel, ar trebui, având în vedere împrejurările din speță, să oblige Comisia să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată ale reclamantei.

21 În răspunsul formulat prin scrisoarea din 14 octombrie 2010, Comisia susține printre altele că, întrucât reclamanta a introdus o acțiune în anulare împotriva deciziei din 29 aprilie 2010, și-a pierdut interesul de a exercita acțiunea în prezenta cauză.

22 În răspunsul formulat prin scrisoarea din 15 octombrie 2010, Regatul Danemarcei nu a dorit să formuleze observații privind interesul reclamantei de a exercita acțiunea.

23 Reclamanta, susținută de Regatul Danemarcei, solicită Tribunalului:

— anularea deciziilor Comisiei din 9 octombrie 2009 și din 1 decembrie 2009, „în măsura în care prin acestea i s-a refuzat accesul la documentele nedivulgate” referitoare la contract;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

24 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

- în cazul în care Tribunalul ar considera că acțiunea este îndreptată împotriva unei decizii negative implicite, respingerea acțiunii ca lipsită de obiect;

- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

- ²⁵ Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că, în ceea ce privește contextul pur factual în care a fost adoptată fiecare dintre cele două decizii atacate de reclamantă în prezenta cauză, este cert pentru părți că scrisoarea din 9 octombrie 2009 a fost adresată reclamantei ca răspuns la noua cerere de acces complet la documentele referitoare la contract, cerere cuprinsă în scrisorile din 28 și din 31 august 2009. Este de asemenea cert că scrisoarea din 1 decembrie 2009 a fost adresată reclamantei ca urmare a cererii acesteia din 15 octombrie 2009.
- ²⁶ Pe de altă parte, după cum însăși reclamanta a susținut în mod explicit în cererea introductivă și fără ca acest lucru să fie contestat de Comisie, trebuie să se considere că, pe de o parte, scrisorile reclamantei din 28 și din 31 august 2009 au fost adresate Comisiei conform articolului 7 din Regulamentul nr. 1049/2001 și, prin urmare, trebuie calificate împreună drept „cerere inițială” în sensul articolului menționat (denumite în continuare „cererea inițială”) și, pe de altă parte, scrisoarea reclamantei din 15 octombrie 2009 a fost adresată Comisiei conform articolului 8 din același regulament și, prin urmare, trebuie calificată drept „cerere de confirmare” în sensul acestui articol (denumită în continuare „cererea de confirmare”).

- 27 Cu titlu principal, trebuie ca, având în vedere considerațiile de mai sus, să se controleze, pe de o parte, admisibilitatea concluziilor reclamantei având ca obiect anularea deciziei Comisiei cuprinsă în scrisoarea din 9 octombrie 2009 și, pe de altă parte, dacă reclamanta păstrează un interes de a exercita acțiunea, în ceea ce privește concluziile sale având ca obiect anularea deciziei Comisiei cuprinsă în scrisoarea din 1 decembrie 2009.

Cu privire la admisibilitatea concluziilor având ca obiect decizia Comisiei din 9 octombrie 2009

- 28 Potrivit articolului 111 din Regulamentul de procedură, atunci când acțiunea este în mod vădit inadmisibilă, Tribunalul poate, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

- 29 În speță, Tribunalul apreciază că este suficient de lămurit pe baza înscrisurilor de la dosar și decide, în temeiul acestui articol, să se pronunțe asupra admisibilității concluziilor având ca obiect decizia Comisiei din 9 octombrie 2009 fără continuarea procedurii.

- 30 În temeiul articolului 263 al șaselea paragraf TFUE, acțiunea în anulare trebuie formulată în termen de două luni, după caz, de la publicarea sau de la notificarea actului atacat reclamantului ori, în lipsă, de la data la care acesta a luat cunoștință de actul respectiv. Conform dispozițiilor articolului 102 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, acest termen trebuie prelungit pentru considerente de distanță, în mod invariabil, cu zece zile.

- 31 Potrivit unei jurisprudențe constante, acest termen pentru formularea unei acțiuni este de ordine publică, fiind instituit în vederea asigurării clarității și a securității

situațiilor juridice și a evitării oricărei discriminări sau a oricărui tratament arbitrar în cadrul administrării justiției și revine instanței Uniunii să verifice, din oficiu, dacă acesta a fost respectat (Hotărârea Curții din 23 ianuarie 1997, Coen, C-246/95, Rec., p. I-403, punctul 21, și Hotărârea Tribunalului din 18 septembrie 1997, Mutual Aid Administration Services/Comisia, T-121/96 și T-151/96, Rec., p. II-1355, punctele 38 și 39).

- 32 În speță, este cert că, în cererea de confirmare din 15 octombrie 2010, reclamanta invita Comisia să reexamineze răspunsul la noua sa cerere cuprins în scrisoarea din 9 octombrie 2009. Prin urmare, fără să fie necesar să se determine data precisă la care această scrisoare din 9 octombrie 2009 a fost notificată reclamantei sau adusă la cunoștința acesteia, trebuie să se considere că notificarea sau luarea la cunoștință respectivă a intervenit în mod evident cel târziu la 15 octombrie 2010, dată la care reclamanta a formulat cererea de confirmare.
- 33 Pe de altă parte, reclamanta nu a stabilit și nici măcar nu a invocat existența unui caz fortuit sau de forță majoră care să permită să se deroge de la termenul în cauză în temeiul articolului 45 al doilea paragraf din Statutul Curții, aplicabil procedurii în fața Tribunalului în temeiul articolului 53 din același statut.
- 34 Având în vedere toate considerațiile de mai sus, termenul de două luni pentru introducerea acțiunii a început să curgă cel târziu, conform articolului 101 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul de procedură, la 16 octombrie 2009, și anume cel târziu în ziua următoare celei în care reclamantei i-a fost notificată scrisoarea Comisiei din 9 octombrie 2009 sau a luat cunoștința de aceasta. Acest termen expirase, așadar, cel târziu la 29 decembrie 2009, ținând seama de termenul de zece zile pentru considerente de distanță și, conform articolului 101 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, de prelungirea unui termen atunci când acesta expiră într-o sâmbătă, într-o duminică sau într-o zi de sărbătoare legală, cu alte cuvinte cel puțin cu o lună și trei zile înainte de introducerea prezentei acțiuni, întrucât este îndreptată împotriva deciziei Comisiei din 9 octombrie 2009, la 1 februarie 2010.

- 35 Rezultă de aici că prezenta acțiune, întrucât are ca obiect anularea deciziei cuprinse în scrisoarea din 9 octombrie 2009, trebuie calificată drept tardivă și, prin urmare, trebuie respinsă ca vădit inadmisibilă, fără să fie necesară examinarea celorlalte cauze de inadmisibilitate invocate de Comisie.

Cu privire la interesul reclamantei de a acționa cu referire la concluziile având ca obiect decizia Comisiei din 1 decembrie 2009

Cu privire la obiectul concluziilor îndreptate împotriva deciziei Comisiei din 1 decembrie 2009

- 36 Părțile nu sunt de acord cu privire la problema dacă concluziile având ca obiect decizia Comisiei din 1 decembrie 2009 urmăresc, în esență, o decizie implicită de respingere a cererii de confirmare (denumită în continuare „decizia implicită de respingere”).
- 37 În această privință, în primul rând, Tribunalul constată că, în speță, în scrisoarea din 1 decembrie 2009, Comisia a indicat reclamantei că nu era în măsură să răspundă la cererea de confirmare în termenul acordat. De asemenea, în această scrisoare, Comisia a indicat reclamantei că, conform dispozițiilor articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, avea dreptul de a sesiza Tribunalul sau Ombudsmanul. Prin urmare, având în vedere chiar termenii scrisorii din 1 decembrie 2009, trebuie să se considere nu numai că însăși Comisia a apreciat necesar să constate propria incapacitate, în opinia sa, de a răspunde la cererea de confirmare în termenul acordat, incluzând prelungirea, ci și că, în plus, a avut grijă să amintească reclamantei ce căi de atac sunt la dispoziția sa, conform articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, în cazul lipsei unui răspuns a instituției la o cerere de confirmare. În

consecință, trebuie să se constate, precum a procedat reclamanta în replică, faptul că, în scrisoarea din 1 decembrie 2009, Comisia s-a limitat în principal – informând în același timp, cu titlu accesoriu, reclamanta cu privire la faptul că „putea să conteze pe un răspuns detaliat al Comisiei în scurt timp” – la a recunoaște că nu era în măsură să adopte un răspuns la o cerere de confirmare și că această lipsă de răspuns putea face obiectul unei acțiuni în justiție.

38 În al doilea rând, Tribunalul amintește că, potrivit jurisprudenței constante, în principiu, atât Curtea, cât și Tribunalul refuză să recunoască, în cazul contrar nerespectându-se sistemul căilor de atac instituit de Tratatul FUE, că simpla tăcere a unei instituții este asimilată unei decizii implicite, exceptând situația în care există dispoziții exprese care stabilesc un termen la expirarea căruia se consideră că a intervenit o astfel de decizie din partea instituției care a fost invitată să ia poziție și care definesc conținutul acestei decizii (Hotărârea Curții din 9 decembrie 2004, Comisia/Greencore, C-123/03 P, Rec., p. I-11647, punctul 45, Hotărârea Tribunalului din 13 decembrie 1999, SGA/Comisia, T-189/95, T-39/96 și T-123/96, Rec., p. II-3587, punctul 27, Hotărârea Tribunalului Sodima/Comisia, T-190/95 și T-45/96, Rec., p. II-3617, punctul 32, și Hotărârea Tribunalului din 9 septembrie 2009, Brink's Security Luxembourg/Comisia, T-437/05, Rec., p. II-3233, punctul 55).

39 Or, în ceea ce privește Regulamentul nr. 1049/2001, de la articolul 8 alineatul (3) din acesta reiese că legiuitorul a prevăzut că lipsa unui răspuns al instituției în termenul care îi este acordat pentru soluționarea cererilor de confirmare prevăzută la articolul 8 alineatele (1) și (2) din regulamentul menționat constituie un răspuns negativ.

40 Prin urmare, este necesar să se rețină că dispozițiile articolului 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, pe de o parte, stabilesc în mod expres un termen la expirarea căruia, în lipsa unei decizii de răspuns la cererea de confirmare, se consideră că

instituția în cauză a adoptat o decizie implicită și, pe de altă parte, definesc cuprinsul acesteia din urmă, și anume faptul că este vorba despre o decizie negativă.

41 În al treilea rând, Tribunalul amintește că, tot la articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, legiuitorul a prevăzut în mod expres că această decizie implicită de respingere poate face obiectul unei acțiuni în justiție introduse de solicitant conform dispozițiilor Tratatului FUE.

42 Prin urmare, conform jurisprudenței amintite la punctul 38 de mai sus, trebuie să se concluzioneze că tăcerea unei instituții în urma unei cereri de confirmare trebuie asimilată unei decizii implicite de respingere care poate face obiectul unei acțiuni în justiție conform dispozițiilor articolului 263 TFUE.

43 Având în vedere considerațiile de mai sus, Tribunalul apreciază că concluziile având ca obiect anularea deciziei Comisiei din 1 decembrie 2009 trebuie interpretate în sensul că urmăresc anularea deciziei implicite de respingere consecutive lipsei de răspuns a Comisiei la cererea de confirmare, lipsă constatată de însăși Comisia în scrisoarea respectivă.

Cu privire la interesul reclamantei de a exercita acțiunea referitor la concluziile având ca obiect anularea deciziei implicite de respingere

44 În temeiul articolului 113 din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate oricând, din oficiu, după ascultarea părților, să se pronunțe asupra cauzelor de inadmisibilitate de ordine publică. În speță, Tribunalul consideră că este suficient de lămurit pe baza înscrisurilor prezentate și a explicațiilor furnizate de părți în cursul procedurii scrise, astfel încât nu este necesară deschiderea procedurii orale.

45 Potrivit jurisprudenței constante, lipsa interesului de a exercita acțiunea constituie o cauză de inadmisibilitate de ordine publică pe care instanța Uniunii o poate examina din oficiu (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 28 septembrie 2004, MCI/Comisia, T-310/00, Rec., p. II-3253, punctul 45 și jurisprudența citată).

46 În această privință, trebuie amintit că cerințele de admisibilitate a acțiunii se apreciază, sub rezerva chestiunii diferite a pierderii interesului de a acționa, la momentul introducerii acțiunii (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 21 martie 2002, Shaw și Falla/Comisia, T-131/99, Rec., p. II-2023, punctul 29 și jurisprudența citată). Cu toate acestea, în interesul unei bune administrări a justiției, această considerație referitoare la momentul aprecierii admisibilității acțiunii nu ar putea împiedica Tribunalul să constate că nu mai este necesar să se pronunțe asupra acțiunii în ipoteza în care un reclamant care avusese inițial interesul de a exercita acțiunea a pierdut orice interes personal pentru anularea deciziei atacate ca urmare a unui eveniment care a survenit ulterior introducerii acțiunii menționate. Într-adevăr, pentru ca un reclamant să poată continua o acțiune în anularea unei decizii, trebuie să își mențină un interes personal pentru anularea deciziei atacate (a se vedea Ordonanța Tribunalului din 17 octombrie 2005, First Data și alții/Comisia, T-28/02, Rec., p. II-4119, punctele 36 și 37, și Hotărârea Tribunalului din 9 iulie 2008, Alitalia/Comisia, T-301/01, Rec., p. II-1753, punctul 37), întrucât, în caz contrar, dacă interesul reclamantului de a exercita acțiunea dispare în cursul procedurii, o decizie pe fond a Tribunalului nu poate procura niciun beneficiu acestuia (Hotărârea Curții din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, Rec., p. I-4333, punctul 43, și Hotărârea Co-Frutta/Comisia, citată anterior, punctul 44).

47 În speță, este cert pentru părți că, la data introducerii acțiunii în prezenta cauză, reclamanta primise, ca răspuns la cererea de confirmare, numai scrisoarea din 1 decembrie 2009, în care Comisia o informa, în esență, despre existența unei decizii implicite de respingere. Prin urmare, la data respectivă, reclamanta avea un interes de a exercita acțiunea și acțiunea era admisibilă.

48 Cu toate acestea, este la fel de cert că, în urma scrisorii Comisiei din 1 decembrie 2009 (punctul 14 de mai sus), prin scrisoarea din 29 aprilie 2010, Comisia a răspuns în mod explicit și definitiv cererii de confirmare a reclamantei și, în acest temei, i-a acordat accesul la noi documente din dosarul referitor la contract, fără însă a-i acorda un acces complet. Or, prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 9 iulie 2010, reclamanta a formulat o acțiune în anulare împotriva deciziei Comisiei din 29 aprilie 2010.

49 În plus, din motivele expuse de reclamantă în cuprinsul replicii datate 5 iulie 2010 reiese că aceasta nu a dorit, în urma adoptării de către Comisie a deciziei din 29 aprilie 2010, să își adapteze concluziile având ca obiect anularea expuse în prezenta cauză. Dimpotrivă, de asemenea în cadrul replicii, reclamanta a informat în mod expres Tribunalul că decisese să introducă o nouă acțiune împotriva deciziei Comisiei din 29 aprilie 2010, ceea ce a și făcut efectiv la 9 iulie 2010, în temeiul articolului 263 TFUE, astfel cum este prezentat la punctul 48 de mai sus.

50 În consecință, nu mai este necesară pronunțarea asupra prezentei acțiuni în măsura în care este îndreptată împotriva deciziei implicite de respingere, întrucât reclamanta nu mai are niciun interes personal în anularea deciziei menționate, deoarece a fost adoptată de Comisie decizia din 29 aprilie 2010, ca răspuns la cererea de confirmare, a cărei anulare o solicită, de altfel, în cauza T-300/10, Internationaler Hilfsfonds/Comisia, aflată pe rol la Tribunal. Astfel, prin adoptarea deciziei din 29 aprilie 2010, Comisia a răspuns de fapt în mod explicit la cererea de confirmare, ceea ce nu contestă reclamanta, și, prin urmare, a retras implicit decizia implicită de respingere.

51 Din toate considerațiile de mai sus reiese că, fără a fi necesar să se aprecieze admisibilitatea motivului nou invocat de reclamantă în scrisoarea din 20 iulie 2010 (punctul 17 de mai sus), prezenta acțiune trebuie declarată vădit inadmisibilă întrucât este

îndreptată împotriva deciziei Comisiei din 9 octombrie 2009 și lipsită de obiect întrucât este îndreptată împotriva deciziei implicite de respingere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

52 În primul rând, trebuie amintit că, potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții deoarece acțiunea sa în anulare, în măsura în care vizează decizia Comisiei din 9 octombrie 2009, este vădit inadmisibilă, trebuie ca aceasta să fie obligată să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele ale Comisiei efectuate în ceea ce privește concluziile având ca obiect anularea deciziei menționate.

53 În continuare, trebuie amintit că, potrivit articolului 87 alineatul (6) din Regulamentul de procedură, cheltuielile de judecată rămân la aprecierea Tribunalului în cazul în care acesta nu se pronunță asupra fondului cauzei.

54 În speță, în ceea ce privește pierderea obiectului acțiunii în măsura în care aceasta este îndreptată împotriva deciziei implicite de respingere, trebuie să se constate, pe de o parte, că, astfel cum a recunoscut în mod expres Comisia în scrisoarea din 1 decembrie 2009, nu era în măsură ca, la expirarea termenului necesar în temeiul dispozițiilor articolului 8 din Regulamentul nr. 1049/2001, și anume, în speță, după prelungirea acestuia, la 1 decembrie 2009, să adopte un răspuns la cererea de confirmare. Pe de altă parte, contrar celor indicate de Comisie în aceeași scrisoare, și anume că reclamanta putea conta pe un răspuns detaliat „în scurt timp”, se impune

constatarea că decizia confirmativă nu a fost adoptată decât la 29 aprilie 2010, și anume la aproape cinci luni de la trimiterea scrisorii din 1 decembrie 2009, primită de reclamantă la 2 decembrie 2009, și, prin urmare, la mai mult de două luni și jumătate de la expirarea termenului pentru introducerea acțiunii în anulare acordat reclamantei în temeiul dispozițiilor articolului 263 TFUE pentru a contesta, după cum îi permite articolul 8 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, legalitatea deciziei implicite de respingere a cererii de confirmare. În sfârșit, în măsura în care nu este de competența Tribunalului să se pronunțe asupra temeiniciei alegerii reclamantei de a introduce o nouă acțiune împotriva deciziei Comisiei din 29 aprilie 2010, în loc să actualizeze concluziile din prezenta cauză pentru a ține seama de această decizie, această împrejurare nu poate fi luată în considerare în stadiul repartizării cheltuielilor de judecată de către Tribunal în temeiul articolului 87 alineatul (6) din Regulamentul de procedură.

55 Prin urmare, având în vedere împrejurările de fapt care caracterizează prezenta speță și mai ales faptul că Comisia a depășit în mod evident termenul necesar de care dispunea, în temeiul articolului 8 din Regulamentul nr. 1049/2001, pentru a răspunde la cererea de confirmare, astfel încât reclamanta nu avea altă posibilitate, pentru a-și apăra drepturile, decât să introducă prezenta acțiune împotriva deciziei implicite de respingere, este necesară obligarea Comisiei să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă în legătură cu concluziile având ca obiect anularea deciziei implicite de respingere.

56 În sfârșit, potrivit articolului 87 alineatul (4) primul paragraf din Regulamentul de procedură, statele membre care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Regatul Danemarcei va suporta, așadar, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

dispune:

- 1) Respinge ca inadmisibilă acțiunea în anulare în măsura în care este îndreptată împotriva deciziei Comisiei din 9 octombrie 2009.**
- 2) Constată că nu mai este necesar să se pronunțe asupra concluziilor Internationaler Hilfsfonds eV având ca obiect anularea deciziei implicite a Comisiei Europene de respingere a cererii acesteia din 15 octombrie 2009 de acces la documentele referitoare la contractul LIEN 97-2011.**
- 3) Obligă Internationaler Hilfsfonds să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Comisie în legătură cu concluziile de anulare, în măsura în care sunt îndreptate împotriva deciziei Comisiei din 9 octombrie 2009.**
- 4) Obligă Comisia să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate Internationaler Hilfsfonds în legătură cu concluziile de anulare, în măsura în care sunt îndreptate împotriva deciziei Comisiei din 1 decembrie 2009.**

5) Obliga Regatul Danemarcei să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pronunțată la Luxemburg, la 24 martie 2011.

Grefier

E. Coulon

Președinte

I. Pelikánová